

MISSA FUNERAL – Mn. Felip Pujols i Gorchs

Sant Andreu de Gurb, 10-12-2018

Is 25,6a7-9 // Jn 12,23-28

La nostra assemblea cristiana, reunida en aquest temple parroquial de Sant Andreu de Gurb, té avui una intenció orant ben clara: pregar per l'etern descans del nostre germà Mn. Felip Pujols i Gorch, el qual, en l'inici del segon dia després del seixanta-quatrè aniversari de la seva ordenació sacerdotal, deixava el seu camí per aquest món per a anar a viure en l'eternitat de Déu. Tots nosaltres, començant pels seus familiars i seguint pels germans sacerdots i les persones que l'estimeu i que amb ell heu compartit un tram de la vostra vida; tots nosaltres, l'Església que pelegrina per aquest món, preguem pel nostre germà, amb el dolor en el nostre cor, per la separació que porta en si la mort, i amb l'esperança que ell ha estat cridat a la vida eterna i a la resurrecció a la fi dels temps, quan Crist, el nostre Senyor i Salvador, es manifestarà ple de glòria i de majestat.

Mn. Felip Pujols ha recorregut el camí de la seva cristiana, ja des dels primers dies amb el baptisme en aquest mateix temple parroquial, amb la característica del qui volgué donar-se als seus germans, en l'obediència a la voluntat de Déu. Una voluntat, que, per a ell, passava per l'obediència a l'Església, expressada en la voluntat del bisbe. Fou la crida al sacerdoti ministerial que, en els anys tendres de la infància i de la joventut, va anar arrelant en el seu cor, la que va donar sentit ple a la seva vida. Ell se sentia profundament sacerdot de Crist. Estimava el sacerdoti rebut. Era ben estimador dels germans sacerdots, volent sempre el millor per a ells. No escatimava esforços per fomentar la fraternitat i afavorir el benestar dels germans sacerdots. Gaudia de l'amistat i la conversa amb tothom, especialment amb els preveres i amb el bisbe. En la seva darrera estada a l'hospital, tot i la seva gravetat, expressava l'alegria, com sempre, per la caritat rebuda amb la meua visita. Expressava que li feia molt de bé. I és que la caritat mútua és el millor bàlsam per a guarir les nostres malalties. Certament que no hi ha res millor que l'amor i la tendresa. I és que si Déu és amor, ¿com és que no estimem encara més? Mossèn Felip sí que tenia un cor gran per a estimar. I encara que ara aquest cor s'hagi parat, el Senyor li haurà donat aquell cor nou, semblant, encara més, al cor gloriós del seu Fill, Jesucrist, per a gaudir de l'Amor etern de Déu, estimant sense mesura. Aquesta és la finalitat de la nostra vida: estimar eternament. Per a això hem estat creats. I per qui és l'Amor hem estat creats i estimats. Existim perquè som estimats.

Som en el temps d'Advent que ens prepara per a la celebració del naixement de nostre Senyor Jesucrist. I en aquest temps els profetes prenen un relleu especial; i, entre aquests, el profeta Isaïes. Hem escoltat en aquesta missa funeral, oferta en sufragi pel nostre germà Mn. Felip Pujols, les paraules del profeta Isaïes en què ens convida a mirar «aquell dia» en què el Senyor *farà desaparèixer en aquesta muntanya el vel de dol que cobreix tots els pobles, el sudari que amortalla les nacions; engolirà per sempre la Mort...* I en què diran: *Aquí teniu el nostre Déu, de qui esperàvem que ens salvaria: alegrem-nos i celebrem que ens hagi salvat.* Posar la mirada en «aquell dia», en el qual la nostra enemiga la mort serà vençuda definitivament, és la nostra gran esperança. Déu, amor misericordiós, lliurant el seu fill en la muntanya del Calvari i ressuscitant-lo d'entre els morts, ha aconseguit

per a nosaltres la victòria sobre la mort. Aquesta gran esperança en l'amor de Déu és el fonament de les nostres petites esperances de cada dia. La vocació del sacerdot de Crist, en el si de l'Església, és la de servir els seus germans, a fi que la gran esperança no mori, sinó que en sigui el seu alè per a les lluites de cada dia, en la veritat i en l'amor, en la donació i el servei. Qui no té esperança no pot continuar caminant. Qui no té horitzó obert no troba sentit al seu camí. La fe en Crist ens obre la porta de l'esperança sempre, passi el que passi. Per això mateix, per als cristians, els qui posem l'esperança en Crist mort i ressuscitat, la mort no és el mur que barra el pas, sinó una porta oberta a l'esperança. Mossèn Felip no solament va predicar aquesta esperança, sinó que visqué amb aquesta esperança al cor. I, per això mateix, esperem que la segona mort no l'enfonsarà en el fracàs de no estimar, sinó que tenim la certesa, esperant en la misericòrdia de Déu, que ha estat cridat a rebre l'abraçada tendra i eterna del Pare. Nosaltres preguem ara per ell, a fi que aquesta mateixa misericòrdia divina el purifiqui de les mancances que encara poguessin restar en el seu cor i així pugui ja ara gaudir de la visió eterna de Déu.

Si el gra de blat, quan cau a terra, no mor, queda sol, però si mor, dóna molt de fruit, ens ha dit Jesús en l'evangeli que ens ha estat proclamat. I aquestes paraules ens han d'omplir d'esperança. El sentit i la lluita de la vida del nostre germà, mossèn Felip, sacerdot de Crist, ha estat d'unir-se a Crist, en la seva mort i resurrecció i en el seu seguiment per a ser sembrador de la Paraula i servidor de la taula de l'Eucaristia, per als seus germans. En el seguiment de Crist ha deixat casa i família pròpia, realitzacions en el món social i econòmic. Tot això amb la certesa del cent per u, que promet Jesús als qui ho deixen tot per seguir-lo (cf. Mt 19,29). La seva vida, les seves renúncies i els seus lliuraments a Déu i als germans no han estat, amb tota certesa, inútils, sinó que han estat sembra de collita abundosa. Tot el que el nostre germà Mn. Felip Pujols ha sembrat en el seu llarg ministeri sacerdotal serà collita d'eternitat en el cor de moltes persones.

I una darrera reflexió: aquesta terra, en la seva llarga història, ha estat generosa amb vocacions sacerdotals i religioses. I ara, què ens passa? ¿Què hem fet o, millor, què no hem fet, a fi que la fe en Crist visqui en el cor dels nostres infants i joves? No hem de cercar culpables, sinó que, mirant al futur, ens hem de deixar en mans de la misericòrdia de Déu i llançar-nos a no perdre mai l'oportunitat de sembrar la llavor bona de la vida que perdura sempre, la fe en Crist. Hem de sembrar i pregar, a fi que la rosada de la gràcia de Déu toqui el cor d'aquells infants i joves, com en altre temps mossèn Felip, perquè sentin la crida a lliurar-se amb generositat al servei dels germans. Aquesta gràcia l'encomanem a la intercessió de sant Andreu, el primer cridat d'entre els apòstols, i a santa Maria, Mare de l'Església, en les advocacions de la Salut, a Viladordis, i de la Popa, a Borredà, a la qual ell va estimar i invocar a favor del poble que tenia encomanat. Que ella, Mare de Misericòrdia, en el moment de la seva mort li hagi estat intercessora i advocada, portant-lo de la mà a la presència de Crist, Senyor i Jutge del món i de la història, a qui sigui donat tot honor i tota glòria, pels segles dels segles. Amén.